

bách, »které s povinným nebo jeho m a n ž e l e m jsou příbuzní«, což zřejmě se vztahuje jak na manžela, tak i na manželku, plyne přece jasně z § 92 obč. zák., že manželka zpravidla nemůže býti nucena k výdělečné práci k tomu cíli, aby mohla plniti vyživovací povinnost vůči rodičům (§ 154 obč. zák.) a nemůže nikdy žádati na manželovi zvláštní odměnu za práce, které koná v jeho podniku výdělečném a že z toho důvodu § 2 uved. zák. se nemůže vztahovati na manželku podporující manžela v jeho povolání.

Čís. 14158.

Nejde o zmatečnost § 477 čís. 3 c. ř. s., jestliže odvolací soud potvrdí rozsudek prvního soudu zároveň opravil po stránce formální rozsudkový výrok v tom směru, že do něho pojal i rozhodnutí o namítané vzájemné pohledávce.

(Rozh. ze dne 8. února 1935, Rv I 191/34.)

Prv ý s o u d vyhověv žalobě na zaplacení 3.571 Kč uvedl mimo jiné v důvodech rozsudku, že namítané vzájemné pohledávky 3.521 Kč nejsou důvodem po právu, rozhodnutí o tom nepojal však do výroku. O d v o l a c í s o u d nevyhověl ve věci samé odvolání, rozsudek prvního soudu však doplnil ve výroku v ten smysl, že namítané vzájemné pohledávky nejsou důvodem po právu. K tomu uvedl v d ů v o d e c h: Žalovaná strana uplatňovala v řízení protipohledávky úhrnem 3.521 Kč, o kterých v řízení první stolice bylo jednáno a ohledně kterých také napadený rozsudek odůvodňuje, že nejsou po právu. Výrok o nich není však v rozsudkovém výroku obsažen, takže tento je vadný a jest jej doplniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, pokud jde o vytýkané doplnění rozsudku prvního soudu, z těchto

d ů v o d ů:

Prvý soudce zabýval se protipohledávkou, kterou žalovaný namítal k započtení, učinil v příčině této pohledávky potřebná skutková zjištění a doličuje v důvodech svého rozsudku, že tato protipohledávka nepozůstává po právu. Není proto zmatečností podle §§ 503 čís. 1 a 477 čís. 3 c. ř. s., když odvolací soud, potvrdí rozsudek prvního prvního soudce, opravil výrok v tom smyslu, že do něho pojal i rozhodnutí o protipohledávce žalovaného, neboť tím přizpůsobil jen znění rozsudkového výroku obsahu důvodů rozsudku.

Čís. 14159.

Obecní zaměstnanec je povinen učiniti prohlášení podle § 25 zák. čís. 16/20 Sb. z. a n.; prohlášení to není nahrazeno úpravou požitků zaměstnancových, třebaže byla provedena podle tohoto zákona.

(Rozh. ze dne 8. února 1935, Rv I 2349/34.)

Žalobce domáhá se na žalované obci placení pensijních požitků ročně 8.450 Kč tvrdě, že od roku 1881 byl přijat do služeb žalované jako městský hlídač a že v době skončení jeho služebního poměru v roce 1933 se vztahoval naň zákon ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n., podle něhož mu přísluší pense ve výši jeho posledního služebního platu. **P r v ý s o u d** neuznal žalobní nárok důvodem po právu. **D ů v o d y:** Je nesporné, že žalobce byl u žalované obce ustanoven za lesního hlídače několik let před vyjitím zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920. O zřízencích již ustanovených platí pravidla obsažená v § 25 uvedeného zákona, dle nichž zůstávají v dosavadním služebním postavení, přísluší jim však právo do 3 měsíců ode dne účinnosti zákona toho se vysloviti, má-li pro budoucnost jejich služební poměr posuzován býti dle nového zákona, či nikoli, jinak platí dosavadní smlouva. Knihou protokolů o schůzích rady (zastupitelstva) žalované obce zjištěno, že žalobce byl dne 5. ledna 1885 přijat za prozatímního hlídače a že mu byl usnesením ze dne 25. května 1888 svěřen jako prozatímnímu hajnému dozor v obecním lese. Jiné zápisy ohledně žalobce v knize protokolů obsaženy nejsou. Žalobce jako prozatímní zřízenec, ustanovený před vyhlášením zákona ze dne 17. prosince 1919, měl dle § 25 cit. zákona právo vysloviti se, že pro budoucnost jeho služební poměr má býti posuzován dle zákona toho. Takové prohlášení žalobce neučinil. Tvrzení jeho, že prohlášení to učiniti nemusel, když žalovaná obec sama mu upravila požitky dle nového zákona, a že následkem úpravy té služební poměr jeho musí býti posuzován dle zmíněného zákona, jest mylné, ježto zákon výslovně předpisuje prohlášení se strany zaměstnancovy. Následkem toho, že žalobce se nevyslovil dle 2. odst. § 25, že služební jeho poměr má býti posuzován dle nového zákona, nestal se ani zřízencem definitivním, poněvadž ustanovení posledního odstavce § 25, dle něhož obecnímu zastupitelstvu náleží činiti opatření, aby prozatímní ustanovení zřízenců, kteří již dříve nebyli ustanoveni definitivně, netrvalo déle roku ode dne platnosti zákona, týká se pouze zřízenců, kteří prohlášení shora uvedené učinili, a nemá ani nároku na výslužné dle § 14 cit. zákona, jehož se žalobou domáhá. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání. **D ů v o d y:** Odvolací soud úplně sdílí právní názor prvního soudu. Na věci nemůže nic změnit ani nepopřená skutečnost, že žalovaná obec žalobci platila požitky tak velké, jaké jako minimální stanoví zákon čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n. (§ 11), neboť ze znění § 25 tohoto zákona nic nemůže býti vyvoděno, že by tato výše placeného služného nahrazovala prohlášení zaměstnance, jak je předpisuje § 25 uvedeného zákona. Nepoužil-li žalobce práva ku prohlášení dle § 25 uvedeného zákona, zůstala v platnosti smlouva původní, ovšem se změněnými požitky dle toho, jak mu postupně byly upravovány. Nezachoval-li se tudíž žalobce dle § 25 uvedeného zákona, je žaloba o tento zákon opřená, svým důvodem neoprávněná (srov. také rozh. sb. n. s. čís.3718).

N e j v y š š í s o u d schváliv názor odvolacího soudu nevyhověl dovolání, poukázav na důvody rozsudku odvolacího soudu.